

Esculls

Un relat de: [Nonna Carme](#)

Hola Mercè ! Tant de bo no em calgués escriure't ! M'explico:

Escriure a algú porta implícit que la persona a la qual va dirigit el correu , és lluny en el moment que la necessites al costat. I jo ,ara, et necessito.

Fa dies estic angoixada, la ment m'està jugant una mala passada i he pensat que, tal vegada, deixant caure els pensaments negatius a l'ordinador s' esborrarien com s'esborra quelcom que, després d'escrit, no ens plau.

Recordes aquella obra de teatre que varem fer plegades ? “ La Muralla El protagonista, en un moment determinat deia que , a mesura que s'anava fent vell , la gent parlava més baixet, els diaris s'imprimien amb la lletra més petita, i els esglaons , cada cop, eren més alts. Jo ja estic en aquesta etapa de la vida però no és això el que em preocupa. Ho tinc assumit. T'ho diré clar i català Mercè: TINC POR ! una por immensa. Cada vegada amb més freqüència perdo les claus, les ulleres... No recordo molts dels encàrrecs que haig de fer... Si em poso a escriure m'oblido la meitat de les coses que vull dir... I el mot “Alzheimer “ planeja damunt els meus actes , totes les hores del dia i s'allotja com un hoste no desitjat , dins els somnis més beatífics. Veig que ,la paret blanca de la fi del camí cada dia és més aprop i la incògnita del més enllà em turmenta fins límits insospitats. Procuo distraurem però és tasca infructuosa i donaria el que fos per a lliurar-me d'aquest enemic que m'assetja constantment. Què puc fer, Mercè? El teu ajut sempre ha estat un caramel dels més dolços, per a mi.

Mentre envio el correu i amb les parpelles closes m'ha semblat sentir la seva rogallosa veu que em deia : Ei Andrea ! Desperta d'aquest mal son! La vida s'ha de viure fins el darrer moment i tu no ets persona a la qual espantin els esculls . Imagina una cruïlla . Pel camí de la dreta no els superes i et fan ser una vella avorrida, gemegaire, i una càrrega feixuga pels que t'envolten. No surts de casa, tot el dia “enganxada” a la televisió i camines arrossegant els peus de tal forma que les rajoles del passadís fan mal a la vista de tant que brillen. Pel camí de l'esquerra et guarneixes amb garlandes d'alegria, d'optimisme i d'esperança. Et dediques, més que mai, a oblidar les xacres físiques pròpies de l'edat. T'abracas a les idees positives i rebutges, amb coratge, peresa i desig de soledat. Escolta'm bé ! : Vull tornar a trobar l'Andrea de sempre, el pilar fort que sempre has estat i que llencis, a l'altra banda del món, totes aquestes bajanades.

Obro els ulls i, al ordinador, llegeixo : Et conec i sé que” esculls “superar els” esculls”.